

Jozef van Arimathea en de begrafenis van Jezus

Ds. J. IJsselstein – Lukas 23:50-53

Liturgie:

Psalm 16:4,5

Psalm 16:6

Lezen Lukas 23:49-56

Psalm 31:4,15,17,19

Psalm 31:16

Psalm 118:3

Gemeente, wij staan vanavond op Golgotha. Samen met allerlei andere mensen. Lukas noemt ze op in zijn evangelie: nieuwsgierige toeschouwers, overpriesters en joodse leiders, een roepende hoofdman over honderd. En daarbij staan ook de vrouwen, aanvankelijk wat ‘van verre’, maar uit het evangelie van Johannes blijkt dat ze later dichterbij het kruis zijn komen staan.

En verder staan daar op Golgotha wat Lukas noemt ‘*Zijn bekenden*’, Zijn vrienden, Zijn discipelen. En die staan *van verre*.

Totdat Jezus uitroept met grote stem (zoals staat in vers 46): *Vader, in Uw handen beveil ik Mijn geest.*

En dan wordt het stil op Golgotha. Dan gaat iedereen naar huis.

Grote groepen van mensen die slaan op hun borsten, van schuldgevoel en zelfverwijt. Anderen gaan stilletjes naar huis.

Maar, jongens en meisjes, als je goed kijkt, gaat toch *niet iedereen* naar huis. Eén man gaat niet naar huis. Die man gaan we vanavond achterna.

Hij heet Jozef van Arimathea. Dat Arimathea, dat was waarschijnlijk het dorpje Rama, Ramathaim-Zofim, het plaatsje waar Samuël vroeger woonde.

Hij, die Jozef, gaat niet naar huis. Maar hij gaat naar Pilatus, de stadhouder.

Jozef van Arimathea. Wat was dat eigenlijk voor een man?

Laten we eerst onze tekst lezen, daar staat het in, in Lukas 23:50-53:

En zie, een man, met name Jozef, zijnde een raadsheer, een goed en rechtvaardig man, (deze had niet mede bewilligd in hun raad en handel) van Arimathea, een stad der Joden, en die ook zelf het Koninkrijk Gods verwachtte; deze ging tot Pilatus, en begeerde het lichaam van Jezus. En als hij hetzelfde afgenomen had, wond hij dat in een fijn lijnwaad, en legde het in een graf, in een rots gehouwen, waarin nog nooit iemand gelegd was.

Het thema voor de preek van vanavond is:

Jozef van Arimathea en de begrafenis van Jezus

Er zijn twee aandachtspunten in de preek:

1. Van verre (eerst staat hij van verre)

2. Dichterbij (dan komt hij toch dichterbij)

Dus: Jozef van Arimathea en de begrafenis van Jezus Christus. Van verre en dichterbij.

Als eerste dus:

1. Van verre

Lukas zegt (in vers 50): *En zie! Kijk!* Een raadsheer. Een man uit de hoge raad, uit het sanhedrin, een man van het hooggerechtshof.

Markus geeft aan dat het een belangrijke man was, een prominent lid van het sanhedrin, een man van gewicht. En daarbij is Jozef van Arimathea ‘goed en rechtvaardig’, dat wil zeggen eerlijk en oprecht in alles wat hij zegt en doet.

Lukas zegt ook dat hij *‘niet mede bewilligd had’* in de raad en handel van het sanhedrin. Toen het sanhedrin Jezus veroordeelde tot de dood, toen had hij tegengestemd. Of, dat kan ook, en dat is misschien wel waarschijnlijker: hij was er niet bij.

En er is nog iets wat Lukas zegt van deze Jozef van Arimathea: *Hij verwachtte*, hij heeft voortdurend en steeds gewacht op *het Koninkrijk van God*.

Wat is dat ook alweer, jongens en meisjes? Waar wachtte hij precies op?

Hij wachtte op de komst van het *Koninkrijk*.

Als je zegt: ‘ik wacht op de *koning*’, dan gaat het om de vraag: *wie* zal straks de koning zijn? Maar dat staat er niet.

Er staat: hij wachtte op het *Koninkrijk*. Dat wil zeggen: hij *weet* wie Koning zal worden. Maar hij wacht stilletjes en hoopvol op het moment dat het eindelijk zover is. Op het moment dat Hij, Jezus, als Koning zal gaan regeren.

Zoals er ook nu mensen zijn, nog steeds, die wachten op de komst van het *Koninkrijk*.

Hij wist Wie de Koning was. De Heere Jezus had trouwens Zelf gezegd, hoe je de Koning, hoe je Hem kon herkennen.

Het staat bijvoorbeeld in Mattheüs 11:4-6: *En Jezus antwoordde en zei tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes weer, hetgeen u hoort en ziet: De blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen; de doden worden opgewekt, en aan de armen wordt het Evangelie verkondigd.*

Dat zijn de tekenen van de gekomen *Koning*.

En nu wacht Jozef van Arimathea, nu verwacht hij stilletjes op het ingrijpen van die gekomen, machtige Koning Messias.

Hij heeft Zijn wonderen gezien, hij heeft zelf gehoord hoe aan armen het Evangelie verkondigd is, en nu..., nu wacht hij, nu verwacht hij. Steeds heeft hij gewacht op de komst van het *Koninkrijk* van de grote Koning Messias.

Maar ook voor hem is alles zo anders gelopen.

Het werd geen troon, maar een kruis. En het werd geen gouden kroon, maar een doornenkroon.

En nu staat hij daar, tussen die anderen, meest mannen, die *van verre staan*.

En als je veraf staat, dan zie je het allemaal niet zo scherp...

Het is allemaal ook zo moeilijk te begrijpen. Waarom gaat het toch allemaal zo?

Hij had het zo anders gehoopt en verwacht...

Trouwens, de evangelist Johannes, zegt nog iets over deze Jozef van Arimathea. Johannes schrijft: *Hij was een discipel van Jezus, maar bedekt om de vrees der joden.*

Hij geloofde in zijn hart: deze Jezus van Nazareth, dat is de Koning, dat is de Messias.

En Jozef is door Gods genade een volgeling geworden van Hem. Maar hij is bang... Dus het rare is, jongens en meisjes: al de bekenden van Jezus staan van verre, op afstand. Kijk, daar staan ze, allerlei discipelen...

Maar die discipelen (Petrus, Jakobus, Thomas), die weten *niet* dat die Jozef van Arimathea net zo goed een discipel van Jezus is. Misschien denken ze wel: 'nou, dat is ook zo iemand van het sanhedrin...'

Misschien zijn ze wel bang voor hem.

Maar, het is wel waar: Jozef van Arimathea *is* een discipel van Jezus.

Maar geheim, verstopt, verborgen. Niemand weet het.

Zo kan het nog wel zijn. Dat je een discipel van Jezus bent, kind van de Heere, maar dat je niet weet dat een *ander* ook een discipel van de Heere is. Terwijl je misschien wel het tegenovergestelde denkt. Dat die ander lid is van de andere partij, van het sanhedrin. Maar gelukkig, er is er Eén die ze allemaal kent. En dat is de Heere Zelf.

Jozef is een discipel van Jezus. Maar geheim, verstopt, verborgen. Niemand weet het. Waarom is dat eigenlijk zou? Waarom heeft hij het niet eerlijk en open verteld? Lukas zegt toch dat hij zo *goed en rechtvaardig*, zo eerlijk was?

De Bijbel zegt: het was '*om de vrees der joden*'. Jozef is bang voor mensen. Misschien was hij wel een beetje bang van karakter. Maar dat is toch ook weer niet zo waarschijnlijk, voor zo'n belangrijke man, op zo'n belangrijke post.

Misschien had het te maken met zijn geld, met zijn rijkdom? Misschien was hij bang voor zijn eer, voor zijn positie en status als voornamen raadsman?

Misschien was het vanwege de dreiging die hij voelde. Immers Johannes schrijft in Johannes 9:22 dat de joden een besluit hadden gemaakt, dat *zo iemand Hem beleed Christus te zijn, dat die uit de synagoge zou geworpen worden*.

Hoe dan ook: Jozef was bang voor de prijs die het hem zou gaan kosten.

Denk eens even na. Hij was bang voor de prijs die het *hem...*, Jozef zou gaan kosten... Hij was bang voor mensen. Mensenvrees. En dus stond hij dus van verre.

Misschien herkent u wel iets bij uzelf van deze Jozef. Als je ondertussen misschien terugdenkt aan de afgelopen periode, misschien wel aan een zondag dat het Heilig Avondmaal gevierd werd, zoals kortgeleden.

Want het gaat vaak (en misschien altijd wel) samen: mensenvrees, ongeloof, twijfel en van verre staan...

Ja, dat kan je als oprecht discipel van Jezus een poosje en misschien soms wel lang volhouden. Maar *dan* lukt het niet meer.

Je zegt: Nou, het kan toch gewoon best zo blijven? Dat je stiekem, een geheime discipel van de Heere Jezus bent?

Nee, dat kan *niet*. Er komt een moment dan lukt dat niet meer.

En dat kan je ook wel begrijpen, als je daar in gedachten staat tussen de mensen op Golgotha.

Als je net als Jozef dat wonderlijke gebed hoort: *Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen.*

En dan daarna, na die drie uur durende duisternis, ineens die indringende roep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*

Jozef staat erbij... Hij luistert..., hij kijkt... Van verre..., op afstand...

En dan even later zijn er die aangrijpende dingen: die aardbeving, dat scheuren van de rotsen, de doden die opstaan uit hun graven.

Maar, het is vooral het zien van Hem, van Wie hij discipel geworden is. Het is vooral het zien van *Jezus*, stervend aan het kruis.

De Heere had tevoren gezegd, en Jozef heeft het ongetwijfeld gehoord: *Ik moeten lijden, Ik moet gedood worden.*

En nu hangt Hij daar aan het kruis: Jezus, zijn Meester, stervende...

Duizend handen houden hem vast, in zijn geheim: niemand weet wie ik ben...

Als hij daar, van verre, iets ziet van dat wonderlijke: Ik voor u, daar u anders deze dood had moeten sterven.

Als hij die stem, die woorden, die bittere klacht hoort uit Zijn mond.

Als hij dat bloed en water uit Zijn zijde ziet spatten.

Als hij ziet hoe Hij Zijn hoofd buigt, na het uitroepen van Zijn laatste woorden: *Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest.*

Duizend handen houden hem vast, in zijn geheim: niemand weet wie ik ben...

Maar, die woorden, die blik, dat bloedende hart, die stroom van bloed en water uit Zijn zijde, ze overrompelen hem.

Als hij dat ziet, als hij dat hoort, dan breekt zijn hart uit in een stille rouwklacht, zoals de profeet Zacharia van tevoren heeft geprofeteerd: als ze Hem zullen aanschouwen, dan zullen zij bitter klagen.

Als hij dat alles ziet en hoort, dan wordt zijn hart zo geraakt, dan kan hij maar één ding doen!

Hij rukt zijn masker af! Hij komt naar voren! Hij doorbreekt zijn geheim!

Iedereen mag het nu zien en weten! Weg mensenvrees!

Wat er ook gebeurt. Al word ik uit de raad gezet, al word ik uit de synagoge gegooid, al word ik met mijn nek aangekeken door alle mensen in [woonplaats]: ‘deze dode Jezus is *mijn* Heere en Zaligmaker! *Ik* heb Zijn kroon gevlochten, *ik* heb Zijn beker gevuld! En Hij stierf voor *mij*!’

Of breekt uw hart niet, verborgen discipelen van Jezus...? Bij het zien van Hem, uw Zaligmaker, hangend aan het kruis?

Het hart van Jozef van Arimathea breekt wel: weg angst, weg vrees, heel beslist!

Hij weet wat hij gaat doen. Hij gaat naar Pilatus.

Lukas schrijft in vers 52: *Deze ging tot Pilatus en begeerde het lichaam van Jezus.*

Ja, dat klinkt wel simpel, maar dat was het zeker niet. Want zal dat wel gaan lukken?

Markus schrijft: *Hij verstoutte zich*, met andere woorden: hij waagde het!

Daar moest je echt durf, moed, lef voor hebben.

Want volgens de Romeinen had een terdoodveroordeelde oproermaker geen recht op een begrafenis. Zo iemand lieten ze gewoon een poos hangen aan het kruis.

En Pilatus haatte de joden ook. Kort tevoren had hij nog een verzoek van hen geweigerd, dat verzoek om het bordje boven het kruis te veranderen.

Maar hij waagt het. Vooral dit: dat hij nu openlijk gaat belijden dat hij in Jezus gelooft.

Hij doet het. Geen mens, geen vrome jood, geen heidense Pilatus kan hem hiervan weerhouden!

Maar Pilatus is vriendelijk. Hij verwondert zich over het feit dat de Heere Jezus al gestorven is. Het raakt hem zelfs een beetje. Waarschijnlijk voelt hij zich wel een beetje schuldig om wat hij gedaan heeft.

En hij gunt de Heere Jezus de eer van een begrafenis.

Hij vraagt ook niet om geld aan Jozef, maar hij zegt: Het is goed.

Hij, Jozef, *begeerde het lichaam van Jezus.*

En dat, gemeente, *dat* deelt onze harten vanavond in tweeën, in twee groepen. Er loopt vanavond een lijn dwars door de gemeente, bij het zien van een gestorven Zaligmaker.

U hoort bij een van deze twee groepen. En deelt u uzelf maar eerlijk in.

Van de ene groep geldt: Hij heeft voor u geen gedaante of heerlijkheid, en als u Hem aanziet, dan heeft Hij geen gestalte dat u Hem *begeerd* zou hebben.

Jezus niet begeerd.

En de andere groep zegt iets wat lijnrecht daartegenover staat: die Jezus, die gestorven Jezus, dat is mijn Liefste, dat is mijn Eén en al. Ik *begeer*, met Jozef van Arimathea, met heel mijn hart deze Jezus.

Wat zegt u? Bij welke van de twee groepen hoort u?

Hoort u bij deze groep, die met Jozef van Arimathea zegt: Pilatus, de mensen, mijn collega's, het mag me alles kosten, maar mijn geheim is nu voorbij! Dit is mijn Zaligmaker! Hij die leeft de en stierf voor mij!?

Nee, ik hoef geen paasfeest mee te vieren in de stad met het offerlam, dat ik zelf heb meegebracht. Ik zal hier paasfeest vieren bij het *kruis*, op Golgotha. Want *het Lam* is geslacht voor mij.

Pilatus stemt in. Hij schenkt het lichaam van Jezus aan Jozef van Arimathea.

En dan gaat Jozef terug, naar Golgotha. Wat is hij moedig. Wat is hij een voorbeeld voor ons: zeggen wie je Liefste is...

Niet alleen in je hart, maar ook met je mond en met heel je leven, wat de prijs ook is.

Voordat we verder gaan met ons tweede aandachtspunt, zingen wij nu eerst uit psalm 31, het 16^e vers:

Gij zult uw volk een schuilplaats wezen;

Gij bergt hen in het licht,

Van 't Godd'lijk aangezicht,

Daar zij geen leed van trotsen vrezen;

Een hut, waarin zij 't woelen,

De twist der tong niet voelen.

Jozef van Arimathea stond van verre. Maar nu ons tweede aandachtspunt:

2. Nu toch dichtbij

Want, zo schrijft Lukas in vers 53: *En als hij hetzelfde afgenomen had, wond hij dat in een fijn lijnwaad, en legde het in een graf, in een rots gehouwen, waarin nog nooit iemand gelegd was.*

Dat heeft Jozef van Arimathea niet alleen gekund. Nicodemus is er ook bijgekomen. Ook lid van het sanhedrin. Ook een geheime discipel. Maar nu ook voor de dag gekomen. En daarbij, Jozef is rijk, dus die heeft vast ook wel helpers en knechten gehad. Ze nemen voorzichtig het lichaam van de Heere af van het kruis. Ze halen Zijn handen en voeten van de spijkers. En dan doen ze in stilte hun werk. Je leest helemaal niets van gehuil of geklaag, maar hun hart zal in stilte weggesmolten zijn. Een gestorven Zaligmaker. Gestorven *voor mij, voor ons...* Ik verwachtte een koninkrijk. Maar *dit* moest het zijn: een gestorven *Koning*, voor mij.

Zeg nu niet vanavond: dat geloofden ze allemaal nog niet, want het was nog geen Pasen geweest.

Ons geloof is vast niet groter geweest dan het geloof van hen. Weg met die geestelijke hoogmoed! Zeker, er was in hun hart nog veel duister, nog veel wat ze niet begrepen. Maar dat is ongetwijfeld bij ons niet beter.

Weet u wat? Deze mensen vieren echt paasfeest, bij het gestorven paaslam op Golgotha. En ze vinden leven bij het kruis.

Hij stond van verre. Maar nu dichtbij, heel dichtbij...

Je zegt: Jammer, maar nu is het te laat. Hij had er eerder voor uit moeten komen. Nu is de Heere Jezus al gestorven.

Ik zeg: Nee, het is niet te laat. Het is precies op Gods tijd. Het is precies op Gods tijd, als de Heere Jozef van Arimathea Zelf naar Zich toe trekt. Stervend, gestorven aan het kruis. Maar niet vergeten: Hij leeft, want Hij is God!

Het is de Heere Jezus Zelf die Jozef van Arimathea trekt uit het geheim, naar het licht, uit het van veraf staan, naar dichterbij. Ja, zo dichtbij, dat hij het met eigen ogen zien kan, dat zijn handen Hem zelfs kunnen aanraken.

Die God, die ons Zelf (de Zijnen) *getrokken heeft uit de macht van de duisternis en overgezet heeft in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde; in Wie wij de verlossing hebben door zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden*, die God Zelf, Hij brengt Zelf, op Zijn tijd, van verre staanden dichterbij.

Zij bidden. Want zij weten niet hoe ze dichterbij kunnen komen. Vol van mensenvrees, vol van vrees voor zelfbedrog. Zij bidden: *Trek mij, dan zullen wij U nalopen.*

En dan trekt Hij, Jezus, hen Zelf. Ook nu. Door het woord en door de tekenen bij het Woord. Net als hier, ook door de tekenen, door de dingen die geschied zijn.

Het is gebeurd, het is voorbij. Zo lijkt het tenminste. Te laat, iedereen gaat naar huis.

Maar, daar staat hij, *alsnog*, Jozef van Arimathea. Net als Nicodemus. Het is *niet* te laat!

En hij ziet Hem: de wonden van de doornenkroon, de littekens op Zijn rug, de gaten in Zijn handen en voeten, de wond in Zijn zij. Hij ziet Hem: Zijn Heere en Meester. En in stilte betuigt hij Hem, samen met Nicodemus, zijn hartelijke liefde.

Wat Maria deed toen Hij nog leefde. Ze zalfde hem (zo staat in Johannes 12: 3) met kostelijke, zuivere nardus, en de liefdegeur van olie vervulde het huis, als voorbereiding op de dag van Zijn begrafenis.

Wat Maria *toen* deed, dat doet Jozef van Arimathea *hier*. Met de specerijen die Nicodemus gebracht heeft, wikkelen ze samen hun Meester, met al de liefde van hun hart, in de linnen doeken.

Kom, verborgen discipelen in [woonplaats]. Kom, Jozef van Arimathea, kom, Nicodemus, komt tevoorschijn!

Te lang hebt u van verre gestaan. Met de verwachting van een *koninkrijk*. U bent Hem in stilte gevolgd. Maar nu op deze dag, is het de dag om naar voren te komen.

Zo had u het niet verwacht. Maar dit is juist de dag, waarop Hij Zijn Koninkrijk vestigt!

In Zijn overwinning, in Zijn heerlijkheid. Door Zijn dood. Voor u.

Nee, vrees geen mensen. Kom dichterbij. Laat de liefde van Christus dringen.

Zie Hem. Met een oog van geloof, met verwondering, verbazing en blijdschap.

De eeuwige God. Heilig en rechtvaardig, maar ook vol van genade en barmhartigheid.

De liefde van de Vader drong Hem om Zichzelf over te geven voor onze zonden.

En Zijn liefde drong Hem om ons menselijk vlees, om onze natuur aan te nemen: zwak, kwetsbaar, breekbaar en sterfelijk, maar zonder zonden en misdaden.

Ons vlees heeft Hem gedood. *Wij* zijn de moordenaars! *Wij* hebben Hem gekruisigd.

Wij hebben Zijn kroon gevlochten, Zijn beker gevuld.

Wij deden het!

Maar daarachter schittert dat andere, dat wonderlijke: *Hij* deed het! Voor ons!

Zie, hier is uw Meester. Kom maar. Kom maar dichterbij. En laat ondertussen maar zien, dat u Zijn discipel bent.

Hier ligt Hij, aan de voet van het kruis. De geslagen Herder, Zijn zijde is doorstoken. Zijn gelaat is vaal en bleek. Zijn laatste adem is weg.

Hij deed het (het klinkt zonder woorden, van verre staanden) *voor u*: Ik voor u.

Kom tevoorschijn, leg uw handen op het hoofd van dit Lam. Ons Paaslam is voor ons geslacht.

Kom, was Hem met uw tranen. Met tranen van liefde, verwondering en verbazing.

Kom, zalf Hem met de olie van uw wederliefde, om zoveel liefde van Hem voor u.

Blijf vanavond niet opnieuw van verre staan. Maar kom dichterbij.

En zeg met de woorden van Hooglied 1 (vers 4): *Trek mij, wij zullen U nalopen! De*

Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren; wij zullen ons verheugen en in U

verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan den wijn; de oprechten hebben U lief.

In stilte en met liefde doen ze hun werk. Niet in een zee van tranen, althans daar lezen we niets van. Maar ongetwijfeld wel met een gebroken, met een wegs meltend hart.

Misschien hebben ze het lichaam van de Heere Jezus met water gewassen, zoals de joden dat gewend waren bij het begraven. Gewassen van bloed en modder.

En dan wikkelen ze dat bleke, dode lichaam in linnen doeken, in stroken van stof. En daartussen doen ze de specerijen, de mirre en aloë, van de honderd ponden die Nicodemus gebracht heeft.

Het moet waarschijnlijk allemaal een beetje met haast. Want de sabbat komt eraan. Het kan zelfs zo geweest zijn, dat ze niet genoeg tijd hebben gehad om het lichaam in te smeren met zalf. En dat daarom de vrouwen later (na de sabbat) weer terug aan, om dat voor een deel alsnog te doen. We weten het niet precies.

En als alles klaar is, dan leggen ze dat in linnen gewikkelde lichaam van de Heere Jezus in het graf.

Mattheus zegt: *In een graf, dat hij (Jozef) had (laten) uithakken in een rots*. Mogelijk was dat graf zelfs voor hemzelf bedoeld. Voor later.

‘Heere, toen U nog leefde had U geen rustplaats om in te wonen. Niets om het hoofd op neer te leggen. Leg nu Uw hoofd maar op mijn plaats’.

Wat een wederliefde! Niets is Jozef teveel. Hij kocht fijn lijnwaad, Nicodemus brengt een schat aan specerijen en Jozef geeft zijn eigen laatste rustplaats weg.

Was het eigenlijk wel nodig, zeg je, dat de Heere Jezus *begraven* zou worden?

Ja, dat was echt nodig. Lees thuis nog maar eens na wat zondag 16 van de catechismus daarover zegt.

Het was echt nodig, zodat iedereen er zeker van zou zijn dat Hij echt gestorven was.

Het is ook vervulling van de profetie. Van de profetie van Jesaja 53:9: *Hij is bij de rijken (Jozef was rijk) in Zijn dood geweest*.

Maar het was ook nodig om helemaal, om volledig Plaatsvervanger te zijn. Hij droeg vrijwillig de vernedering van Zijn lijden, tot het allerlaatste toe. Ook in Zijn begraven worden.

Maar Hij wordt ook begraven om te laten zien: Wie de overwinnaar is!

Je zegt: De dood, nietwaar? Hij is toch gestorven, nu is het echt voorbij.

Nee, in het graf is het niet voorbij. Dat lijkt wel zo. Maar nog even, en dan staat Hij op uit de dood.

En zo is Hij Zijn kinderen voorgegaan.

Zo ging hij als eerste voor hen binnen in het binnenste heiligdom. Door het gescheurde voorhangsel, met Zijn bloed, voor ons. En nu mogen al Gods kinderen Hem volgen. Nu mogen wij met vrijmoedigheid tot God gaan, biddende gaan tot de troon van Gods genade.

Hij ging als eerste binnen in het binnenste heiligdom, in de hemelse heerlijkheid voor het aangezicht van Zijn Vader.

En zo gaat hij ook als eerste in het *graf* voor Zijn kinderen. Waardoor het graf voor al Gods kinderen definitief veranderd is. Daardoor is het voor ons zo anders geworden!

Dat was het wat Paulus deed roemen, in 1 Korinthe 15:55-57: *Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.*

Nu de zonde weggedaan is uit Gods boek, nu is de prikkel, de angel van de dood weg. Nu is het graf voor ons echt heel anders geworden. Nu is het voor ons een plaats geworden om te rusten en om te wachten op de dag van de opstanding. Wij leggen het lichaam van de zonde af en wachten in het graf op de terugkomst van onze Bruidegom.

Hier op Golgotha zien we, dat de dood van een kind van God geen betaling is voor de zonde. Want de zonde is betaald. *Het is volbracht.*

En dus gebeurt er maar *één* ding als wij sterven: *wij sterven van de zonde!*

O grote dag, o gelukkige dag, waarop we voor altijd de zonde, het verlaten en vergeten van de Heere vaarwel zullen zeggen. En de Heere nooit meer verdriet zullen doen.

Ons sterven is (vanwege dat sterven van Christus) voor ons een deur geworden (en dat zal het zijn), een deur naar het eeuwige zalige hemelleven met Hem.

Lieve vrienden, reist u zo uw dood tegemoet?

Zeker, ik wil daar niet gemakkelijk over spreken. De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood. En wij moeten voor God verschijnen.

Maar, kinderen van God, dit is de troost van Zijn sterven en van Zijn begrafenis:

Hij deed het als Eerste, voor ons.

En daardoor is de dood voor ons zo anders geworden. En dus zeg ik toch: wees toch niet zo bevreesd voor de dood en voor het graf. Daar mogen we rusten in hoop. David zegt van Hem (Handelingen 2:25-26): *Ik zag den Heere allen tijd voor mij; want Hij is aan mijn rechter hand, opdat ik niet bewogen worde. Daarom is mijn hart verblijd; en mijn tong verheugt zich; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope.*

De dood is voor ons een rustplaats, een slaapplaats.

En zoals op de derde dag deze slaapkamer, deze rustplaats van onze Heere en Zaligmaker geopend is, zo zullen ook onze graven eens geopend worden, op de dag dat onze Bruidegom ons wakker roepen zal.

De dood is voor ons een rustplaats, een slaapplaats, zoals Jesaja daar ooit van profiteerde: *Hij zal ingaan in den vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft* (Jesaja 57:2).

Goede Vrijdag is voor al Gods kinderen een dag van blijdschap, rust en vrede.

Want onze zaak ligt vast, eeuwig vast in Christus. In Zijn dood. En in Zijn leven.

Amen.

Slotzang Psalm 118:3:

Ik werd benauwd van alle zijden,
En riep den HEER ootmoedig aan.
De HEER verhoorde mij in 't lijden,
En deed mij in de ruimte gaan.
De HEER is bij mij, 'k zal niet vrezen;
De HEER zal mij getrouw behoên;
Daar God mijn schild en hulp wil wezen,
Wat zal een nietig mens mij doen?